

období řízení přicházejí v úvahu, totiž 1. zda k projednání a rozhodnutí sporu povolán jest obchodní senát, či samosoudce, a 2. zda k rozhodnutí o návrzích podle § 42 (3) a (4) zák. o společnostech s ruč. obm. povolán byl rovněž senát, či samosoudce. Rozhodnutí stalo se v tom smyslu, že jednati a rozhodovati smí toliko senát a že tudíž rekursní soud právem zrušil usnesení prvního soudce pro zmatečnost podle §u 477 čís. 2 c. ř. s. Ježto jde o tytéž strany a tytéž právní zástupce, možno tu jen odkázati na odůvodnění onoho rozhodnutí. Zde bylo by jen dodati, že nutno zkoumati, v jakém objemu v tomto případě má býti provedeno zrušení, ježto rekursní soud zrušil celé řízení, které předcházelo usnesení prvního soudu, a ježto by mohlo býti pochybno, kam až toto zrušení sahá, což i dovolací rekurs žalobcův vytýká. Nejvyšší soud prohlásil již v onom svém rozhodnutí, že řízení jest zrušiti jen potud, pokud jest pro nedostatečné obsazení soudu podle §u 477 čís. 2 c. ř. s. zmatečné. Nevztahuje se tedy zrušení na žalobu s návrhem na povolení zatímního opatření, neboť tato byla podána u soudu věcně i místně příslušného a byla řízena na krajský soud jako obchodní senát, třebaže bylo dodáno v závorce (samosoudce). Nevztahuje se také na nařízení prvního roku a konání prvního roku — pokud tam nebylo jednáno o jistotě — a možno v tom směru zase odkázati na odůvodnění dřívějšího rozhodnutí. Netřeba také zrušovati návrh žalované společnosti na složení jistoty a dodatek k tomu návrhu, neboť obě podání byla rovněž řízena na krajský soud jako obchodní senát. Konečně není důvodu, by bylo zrušováno vyjádření žalované společnosti o návrhu žalobcově na zatímní opatření a naopak vyjádření žalobce o návrhu žalované na složení jistoty, neboť všechny tyto úkony jsou povahy přípravné, k nimž nebylo třeba usnesení senátu, budou podkladem pro další řízení a rozhodnutí senátu a senát také posoudí otázku útratovou.

Čís. 6372.

Otázka, zda dílo stíženo jest podstatnou vadou ve smyslu § 1167 obč. zák., jest otázkou právní, již řešiti jest vyhrazeno soudu.

(Rozh. ze dne 14. října 1926, Rv I 2170/25.)

Žalobce dal žalovanému do správký automobil. Ježto správká byla provedena vadně, domáhal se žalobce na žalovaném jednak vrácení úplaty za správký, jednak náhrady škody, ježto nemohl po jistou dobu automobilu ve svém obchodě užívati. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu, dovolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v tom, že soud druhé stolice stojí na stanovisku, že o podstatnosti vad může soud rozhodovati sám na základě procesního materiálu, ač prý jedině znalec

může říci, jaká vada jest podstatná, na kteroužto otázku znalec zůstal prý dlužen odpověď, takže tím méně mohl soud vysloviti, že jde o podstatnou vadu. Názor ten jest nesprávný. Otázka, zda jde u provedeného díla o podstatnou vadu podle § 1167 obč. zák., jest otázkou právní, jejíž řešení jest vyhrazeno soudu. Soud ovšem může, když podle svědomitého přesvědčení nemá vlastních znalostí odborných, jež by ho činily schopným posouditi správnost otázek technických, uznati na důkaz znalecký (§ 351 c. ř. s.), není však nikterak vázán posudkem znalce. Když odvolací soud na základě posudku znalce a výsledků ostatních provedených důkazů (§ 498 c. ř. s.) došel k závěru, že jde o podstatné vady dle § 1167 obč. zák., případně vady, pro které nelze věci řádně užívat (§ 932 obč. zák.), posoudil věc správně.

Čís. 6373.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Případ, kdy výpověď může býti dána jen z důvodů uvedených ve služební smlouvě, nespadá pod § 29 zák. o obch. pom.

Byla-li výpověď, podmíněná ve služební smlouvě určitými důvody, dána, aniž tu bylo takových důvodů, nemá vůbec právní účinnosti a nerozvazuje proto služebního poměru. Služební poměr trvá dále a obě strany jsou povinny plniti své povinnosti, zaměstnavatel platiti služební požitky a zaměstnanec konati umluvené služby.

(Rozh. ze dne 14. října 1926, Rv I 378/26.)

Žalobce byl u žalované banky definitivním úředníkem s delší než 16letou dobou služební. Podle ustanovení § 45 čís. 5 služebního řádu žalované banky mohla mu býti dána výpověď jen po předchozím obmezení personálu za podmínek a okolností tam blíže uvedených. Žalovaná banka dala mu bez ohledu na to dopisem z 31. ledna 1925 šestinedělní výpověď z důvodů zrušení filiálky v D., dopisem z 28. března 1925 tuto výpověď odvolala a dala mu současně novou tříměsíční výpověď ku 30. červnu 1925. Žalobce dopisem z 3. dubna 1925 nevzal tuto výpověď na vědomí a dal se žalované bance k další dispozici. Banka na to dopisem ze dne 28. dubna 1925 udělila mu dovolenou až do dne výpovědi, t. j. do 30. června 1925, pak dopisem ze 24. června 1925 odvolala i tuto výpověď a přidělila žalobce službou od 1. července 1925 své filiálce v B. Žalobce dopisem ze dne 26. června 1925 toto zpětvzetí výpovědi jako libovolné odmítl a dne 1. července v B. nenastoupil. Žalovaná banka pak dopisem z 9. července 1925 pro odepření konání služby s odvoláním se na § 27 zákona o obchodních pomocnících a § 46 služebního řádu služební poměr s ním ku dni 1. července 1925 bez výpovědi rozvázala. Žalobě o zaplacení služebních požitků procesní soud prvního stádu v Praze vyhověl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Námitka odvolatelky, že se procesní soud neobíral její ná-